

Cap al poble El transport de l'arbre pot ser més tradicional, amb carros i bous, festiu, pràctic dalt d'un tractor o a coll com fan a Caregue, prop de Rialp. MARC CASTELLET

El premi, dalt de tot. El primer a demostrar la seva força i habilitat pujant fins la capçada de l'arbre té premi. En aquest cas, a Matadepera, un pernil. MARC CASTELLET

Un camí que continua i l'exposició pendent

Després de deu anys de recórrer festes amb l'arbre com a eix central, Llorenç Roviras segueix visitant festes: "He anat a Sant Julià de Cerdanyola, a la Crema del Gener de Canillo, a Castellciutat... i al gener tornaré a la de Matadepera, que no em perdo mai", explica. A més, la promoció del llibre durà

el autors de nou a Forcall i a Igualada. Tot plegat augura nous projectes. "Estem molt enfeïnats amb les entrevistes, les presentacions del llibre i a les xarxes socials, però ens volten diverses idees pel cap vinculades al mateix tema. Una seria obrir la panoràmica per abastar un territori més enllà

dels Països Catalans i una altra, parlar de celebracions arbòries que vam decidir no incloure." També els agradaria fer realitat la idea inicial d'una exposició, pendent d'aconseguir el finançament. "Al Marc li han quedat moltes fotos interessants que no han entrat en el llibre", valora Roviras.

no ser-hi prohibida la seva presència ni la seva participació. Tot plegat demostra que encara queda molt camí per fer i que les imposicions de rols socials encara estan molt presents en la societat", diu Castellet.

EN PRIMERA PERSONA

"Volia entendre d'on venen aquestes festes (història), quines formes prenen (descripció) i per què una societat urbana, tecnològica, individualista i pragmàtica com la nostra s'aboca amb entusiasme a repetir any rere any un ritual sense sentit aparent (antropologia)", referma Roviras. A *Amunt!* el lector hi trobarà, doncs, les respostes a aquestes inquietuds de l'autor en forma d'unes cròniques que inclouen tots els elements de cerca històrica, descripció de la festa al moment actual i sobretot, l'experiència viva, profunda i personal dels veritables protagonistes, la gent que les segueix mantenint vives.

gairebé totes, hem viscut algunes festes en què el debat de com hi havien de ser les dones o, fins i tot, si hi havien de ser, encara era present. També hem viscut alguna celebració en què a les dones els està prohibida la participació en alguna part del

ritual festiu. Per altra banda, ens hem trobat amb algunes festes en què les dones accepten certs rols d'acompanyament, com ara no estar involucrades directament en el transport o càrrega de l'arbre, per exemple, o en l'aixecament, malgrat

Les festes majors són invitacions a la interacció amb el veïnatge; les festes de l'arbre, en canvi, són actes d'autoafirmació